

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

γιατί κοκκινίζω για τὰς συμβουλὰς ποῦ μοῦ δίνετε.

— Ἡ καρκαῖα θὰ σιάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς.

— Μὰ ἡ Ἀλήθη μιὰ ἔξυπνη γυναῖκα, ἔπρεπε τόσο πρᾶγμα νὰ τὸ νοιώσῃ.

— Ποιὸ νὰ νοιώσῃ;

— Νά, ἔπρεπε νὰ τὸν στεφανώσῃ καὶ ὕστερα νὰ δώσῃ ἐσπερίδα. Δὲν ξεῦρε πὼς ἡ ἔμορφαις τοῦ Πέρα δὲν παίζουσι!

— Καὶ ἔπειτα εἶχε ὀκτὼ μέραις στὴ διάθεσί τῆς ὀκτὼ μέραις δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα. Ἄν ἤξευρε νὰ ἐπωφεληθῇ...

— Μὰ ἂν τὰ συλλογίζονταν αὐτὰ, ποίος ἤθελε νὰ κάθεται στὸν καθρέφτη δυὸ ὥραις καὶ νὰ παίρῃ πόζαις καὶ νὰ κονταμπλάρεται.

— Ἡ καυμένη ἢ καρκαῖα!

— Ἔτσι σὰς ὀρκίζομαι στὴν Ἐλευθερίαν μου, ποῦ τὴν ἔχω μοναχῇ, πὼς πολὺ ἤθελα νὰ τὴν πάρῃ τὴν καρκαῖα ὁ Ἰωνίδης. Εἶνε καλὸ κορίτσι.

— Λένε πὼς ἔχει λαμπρὰ φωνή.

— Νὰ σβῆνῃ κανεὶς τὸ φῶς καὶ νὰ τὴν βάζῃ νὰ τραγωδῇ.

— Χά, χά, χά, ὠραία ἰδέα.

Τοιοῦτοτρόπως ἔλυποντο τὴν ἀδελφὴν

τῆς κ. Ἀλήθη, ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι νομίζουσαι αὐτὴν εὐτυχῇ, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὴν πνίξωσι.

Δὲν ἤξεύρω ποῦ ἀνέγνωσα ὅτι «φιλος ἀληθῆς εἶνε ὅχι μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συμμερίζεται τὰς θλίψεις μας, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος χαίρει διὰ τὴν εὐτυχίαν μας» διότι τὸ δεῦτερον εἶνε σπανιώτερον.

— Βλέπεις, Ἐλευθερία μου, ἡ κ. Ἀλήθη τὸν συνιστᾷ εἰς τὸν μπαμπᾶ σου. Ἴσως ἔλθῃ καὶ σοῦ ζητήσῃ κἀνένα χορὸν. Πρόσεξε νὰ ἐπωφεληθῆς τῆς περιστάσεως. Ἄν ὁ Ἀρμάνδος δὲν ἦτο τόσο κατάλληλος γιὰ μένα, νὰ ἔβλεπες αὐτὸν πὼς τοῦ ἐγύριζα τὰ μυαλά του.

— Γιατί σκύφτει ἔτσι τὸ κεφάλι του; Ὁ Ἀησιλάος ἔχει στάσιμ ὠραίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ.

— Καυμένη! καλὰ λένε «ὅποιος γεννηθῇ στὴ φυλακῇ, τὴ φυλακῇ θυμᾶται...» Εἶνε λιγάκι συμμέμος ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἑκατομμυρίων. Σὲ πλησιάζει! μὰ εἶσαι ὀλωσδιόλου ἀδεξία! τὴν ἔπρεπε νὰ κοκκινίσῃς; νὰ κοκκινίξῃς ὅταν σοῦ λέγω ἐγὼ κάθε πρᾶγμα μὲ τὴν ὥρα του.

— Δὲν τὸ ἤθελα.

— Ἐλευθερία, ὁ κ. Ἰωνίδης — Κύριε Ἰωνίδη, ἡ κόρη μου, εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς Ἐλευθερίας, τρίβων διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν φοβερὰν γαστέρα